

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2014 m. gruodžio 18 d.(*)

„Prašymai priimti prejudicinį sprendimą – PVM – Šeštoji direktyva – Valstybių narių tarpusavio prekybos pereinamojo laikotarpio sistema – Europos Sąjungos viduje siunčiamos arba vežamos prekės – Sukčiavimas atvykimo valstybėje narėje – Atsižvelgimas į sukčiavimo siuntimo valstybėje narėje – Atsisakymas suteikti teisę atskaitai, teisę atleidimui nuo mokesčio arba teisę mokėti grąžinimą – Nacionalinės teisės nuostatų nebuvimas“

Sujungtose bylose C-131/13, C-163/13 ir C-164/13

dėl *Hoge Raad der Nederlanden* (Nyderlandai) 2013 m. vasario 22 d. ir kovo 8 d. nutartimis, kurias Teisingumo Teismas gavo 2013 m. kovo 18 d. ir balandžio 2 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą bylose

Staatssecretaris van Financiën

prieš

Schoenimport „Italmoda“ Mariano Previti vof (C-131/13)

ir

Turbu.com BV (C-163/13),

Turbu.com Mobile Phone's BV (C-164/13)

prieš

Staatssecretaris van Financiën

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Tizzano, teisėjai S. Rodin (pranešėjas), A. Borg Barthet, E. Levits ir F. Biltgen,

generalinis advokatas M. Szpunar,

posėdžio sekretorius V. Tourrès, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinį proceso dalį ir įvykus 2014 m. birželio 5 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Schoenimport „Italmoda“ Mariano Previti vof*, atstovaujamos A. J. de Ruiter,
- *Turbu.com BV* ir *Turbu.com Mobile Phone's BV*, atstovaujamą advocaat J. J. Vetter,
- Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. Bulterman, C. Schillemans ir B. Koopman,
- Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* F. Urbani

Neri,

– Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos L. Christie ir S. Brighthouse, padedamą QC P. Moser, ir baristerio G. Peretz,

– Europos Komisijos, atstovaujamos W. Roels ir A. Cordewener,

susipažinęs su 2014 m. rugsėjo 11 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimas

1 Prašymai priimti prejudicinį sprendimą yra susiję su 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių statymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 23), iš dalies pakeistos 1995 m. balandžio 10 d. Tarybos direktyva 95/7/EB (OL L 102, p. 18, toliau – Šeštoji direktyva), 17 straipsnio 2 ir 3 dalį, taip pat dėl 28b straipsnio A skirsnio 2 dalies išaiškinimo.

2 Šie prašymai buvo pateikti nagrinėjant du ginčus atitinkamai tarp *Staatssecretaris van Financiën* (toliau – *Staatssecretaris*), vienos šalies, ir *Schoenimport „Italmoda“ Mariano Previti BV vof* (toliau – *Italmoda*) bei *Turbu.com BV* (toliau – *Turbu.com*), kitos šalies, ir tarp *Turbu.com Mobile Phone's BV* (toliau – TMP) ir *Staatssecretaris* dėl atsisakymo atleisti šias bendroves nuo pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM), leisti jį atskaityti arba grąžinti dėl dalyvavimo sukaujant PVM srityje.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 2 dalies a ir d punktų ir 3 dalies b punkto redakcijoje pagal šios direktyvos 28f straipsnio 1 punktą nustatyta:

„2. Tiek, kiek prekes ir paslaugas apmokestinamasis asmuo naudoja savo apmokestinamiesiems sandoriams, jis turi teisę iš mokesčio, kurį jis turi sumokėti, atskaityti:

a) mokėtiną ar sumokėtą [PVM] toje valstybėje narėje už prekių tiekimą ar paslaugų teikimą, kurį jam atliko ar turi atlikti kitas apmokestinamasis asmuo;

<...>

d) [PVM], kurį reikia sumokėti pagal 28a straipsnio 1 dalies a punktą.

3. Valstybės narės taip pat suteikia kiekvienam apmokestinamajam asmeniui teisę atskaityti ar susigrąžinti šio straipsnio 2 dalyje nurodytą [PVM] tiek, kiek prekės ir paslaugos naudojamos šiais tikslais:

<...>

b) sandoriuose, kurie neapmokestinami pagal <...> 28c straipsnio A <...> [skirsnis] <...>“

4 Šeštosios direktyvos 28a straipsnyje nustatyta:

„1. [PVM] taip pat apmokestinami:

a) prekių įsigijimai Bendrijos viduje, kai jas už atlygą šalies teritorijoje įsigyja apmokestinamasis asmuo, veikdamas kaip toks, arba neapmokestinamasis juridinis asmuo, jeigu pardavėjas yra apmokestinamasis asmuo, veikiantis kaip toks, kuris neatleidžiamas nuo mokesčių pagal 24 straipsnį ir kuriam netaikomos 8 straipsnio 1 dalies a punkto antro sakinio arba 28b straipsnio B dalies 1 punkto nuostatos.

<...>

3. „Prekių įsigijimas Bendrijos viduje“ yra teisės disponuoti kilnojamuoju materialiu turtu įsigijimas, tampant jo savininku, kai prekes įsigyjančiam asmeniui, kitai valstybei ar kitai valstybei, iš kurios prekės yra išsiųstos arba išgabentos, atsiunčia arba atgabena pardavėjas ar prekes įsigyjantis asmuo parduodančiojo ar prekes įsigyjančio asmens vardu.

<...>“

5 Šios direktyvos 28b straipsnio „Prekių įsigijimo Bendrijos viduje vieta“ A skirsnio 1 dalyje patikslinama:

„1. Prekių įsigijimo Bendrijos viduje vieta laikoma ta vieta, kur baigiasi prekių siuntimas ar gabenimas jas įsigyjančiam asmeniui.

2. Nepažeidžiant 1 dalies, vis dėlto 28a straipsnio 1 dalies a punkte nurodyto prekių įsigijimo Bendrijos viduje vieta yra teritorijoje valstybės narės, suteikusių [PVM] identifikavimo numerį, kurį naudodamas prekes įsigyjantis asmuo jas įsigijo, jeigu prekes įsigyjantis asmuo neįrodo, kad minėtų prekių buvo apmokestintos šio straipsnio 1 dalyje nustatyta tvarka.

Jeigu įsigijimas pagal 1 dalies nuostatas apmokestinamas valstybėje narėje, kuri siunčiamos ar gabenamos prekės pristatomos, o prieš tai prekės buvo apmokestintos pagal pirmosios pastraipos nuostatas, apmokestinamoji vertė valstybėje narėje, išdavusioje [PVM] identifikavimo numerį, kurį naudodamas prekes įsigyjantis asmuo jas įsigijo, atitinkamai sumažinama.

Taikant pirmąją pastraipą, Bendrijoje įsigyjamos prekės laikomos apmokestintomis pagal 1 pastraipą, kai laikomasi šio sąlygos:

- prekes įsigijęs asmuo įrodo, kad prekes Bendrijos viduje jis įsigijo tam, kad galėtų jas tiekti 1 dalyje nurodytoje valstybėje narėje esančiam gavėjui, kuris turi mokėti nustatytą mokestį pagal 28c straipsnio E dalies 3 punktą,
- prekes įsigyjantis asmuo vykdo sąsipareigojimą pateikti 22 straipsnio 6 dalies b punkte nurodytą deklaraciją.“

6 Minėtų direktyvos 28c straipsnio A skirsnyje numatyta:

„Valstybės narės, nepažeisdamos kitų Bendrijos nuostatų ir taikydamos sąlygas, kurias jos nustato, siekdamos užtikrinti teisingą ir sąžiningą toliau nurodytą atleidimo nuo mokesčių atvejų taikymą, užkirsti kelią bet kokiam mokesčių vengimui, išsisukinėjimui ar piktnaudžiavimui, atleidžia nuo mokesčių:

a) prekių tiekimą, kaip apibrėžta 5 straipsnyje, kurios pardavėjo ar prekes įsigyjančio asmens ar bet kurio jų vardu išsiųstos arba išgabentos ne iš 3 straipsnyje nurodytos teritorijos, bet vis tiek Bendrijos viduje, o prekių pirkėjas yra kitas apmokestinamasis asmuo ar neapmokestinamasis

juridinis asmuo, kuris veikia kaip toks kitoje valstybėje narėje, nei valstybė narė, iš kurios prekės išsištos arba išgabentos.

<...>“

Nyderland? teis?

7 Min?tos Šeštosios direktyvos nuostatos ? Nyderland? teis? buvo perkeltos 1968 m. birželio 28 d. Apyvartos mokes?io ?statymo (*wet op de omzetbelasting, Staatsblad 1968, Nr. 329*) pagrindin?ms byloms taikytinos redakcijos 9, 15, 17ter ir 30 straipsniais.

8 Prašym? priimti prejudicin? sprendim? pateikusio teismo teigimu, Nyderland? teis?je nenumatyta, kad nesuteikiama teis? ? atskait?, netaikomas atleidimas nuo mokes?io ar jis negr?žinamas, jei nustatoma, kad apmokestinamasis asmuo dalyvavo suk?iavime mokes?i? srityje, apie kur? jis žinojo arba tur?jo žinoti.

Pagrindin?s bylos ir prejudiciniai klausimai

Byla C?131/13

9 Pagal Nyderland? teis? ?steigta ?mon? *Italmoda* užsiima avalyn?s prekyba. Pagrindin?s bylos faktini? aplinkybi? laikotarpiu, t. y. 1999–2000 m., ji taip pat vykd? sandorius, susijusius su kompiuteri? ?ranga. Ši ?ranga, kuri? *Italmoda* ?sigijo Nyderlanduose ir Vokietijoje, buvo parduodama ir tiekama klientams, apmokestinamiems PVM Italijoje. Kalbant apie iš Vokietijos kilusias prekes, pasakytina, kad *Italmoda* nusipirko jas naudodama savo Nyderland? PVM identifikavimo numer? (?gijimas, apmokestinamas identifikavimo numer? suteikusias valstyb?s nar?s PVM, kaip tai suprantama pagal Šeštosios direktyvos 28b straipsnio A skirsnio 2 dal?), ta?iau iš Vokietijos jos buvo vežamos tiesiai ? Italij?.

10 D?l Nyderlanduose ?sigyt? preki? *Italmoda* pateik? visas b?tinas deklaracijas ir savo PVM deklaracijose atskait? pirkimo mokest?. Ta?iau iš Vokietijos kilusi? preki? *Italmoda* nedeklaravo nei tiekimo Bendrijos viduje toje valstybėje narėje, nei ?gijimo Bendrijos viduje Nyderlanduose, nors Vokietijoje šis sandoris buvo atleistas nuo PVM. Italijoje n? vienas pirk?jas nedeklaravo n? vieno iš ši? ?sigijim? Bendrijos viduje ir PVM nebuvo sumok?tas. Italijos mokes?i? institucijos nesuteik? min?tiems pirk?jams teis?s ? atskait? ir ?m?si išieškoti mok?tin? mokest?.

11 Nyderland? mokes?i? institucijos, manydamos, kad *Italmoda* s?moningai suk?iavo siekdama išvengti PVM Italijoje, atsisak? suteikti jai teis? ? tiekimo Bendrijos viduje ? min?t? valstyb? nar? atleidim? nuo PVM, teis? ? pirkimo mokes?io atskait? ir teis? susigr?žinti sumok?t? mokest? už prekes, kilusias iš Vokietijos, ir tuo remdamosi *Italmoda* pateik? tris mokestinius pranešimus.

12 Pirmosios instancijos teismas *Rechtbank te Haarlem* (Harlemo teismas) patenkino *Italmoda* ieškin? d?l ši? pranešim? ir ?pareigojo mokes?i? institucijas priimti sprendim? iš naujo d?l šio gin?o.

13 Ta?iau *Italmoda* pateik? apeliacini? skund? d?l šio sprendimo *Gerechtshof te Amsterdam* (Amsterdamo teismas). Šis teismas 2011 m. geguž?s 12 d. sprendimu panaikino *Rechtbank te Haarlem* sprendim? ir gin?ijamus mokestinius pranešimus bei nusprend?, kad nagrin?jamu atveju nebuvo pateisinama netaikyti bendros apmokestinimo PVM tvarkos ir atsisakyti taikyti atleidim? nuo mokes?io arba nesuteikti teis?s ? PVM atskait?. Šiuo klausimu *Gerechtshof te Amsterdam* ypa? atsižvelg? ? tai, kad suk?iauta buvo ne Nyderlanduose, bet Italijoje, ir kad *Italmoda* pirmoje iš ši? valstybi? nari? laik?si vis? formali? teisini? s?lyg?, susijusi? su atleidimo nuo mokes?io

taikymu.

14 *Staatssecretaris van Financiën* pateikė kasacinį skundą *Hoge Raad der Nederlanden* (Vyriausybės teismas) dėl minėto sprendimo. Šis teismas būtų pastebėję, kad nagrinėjamu atveju svarbiu laikotarpiu Nyderlandų teisėje atleidimui nuo mokesčių arba teisei į atskaitą taikyti nebuvo taikoma sąlyga, kad apmokestinamasis asmuo nebūtų tyčia dalyvavęs sukčiaujant PVM srityje arba sudarant kitą sandorį mokesčiams išvengti. Taigi kyla klausimas, ar tyčinis dalyvavimas taip sukčiaujant prieštarauja teisei į PVM grąžinimą, nors dėl to ir nėra jokios nuostatos nacionalinėje teisėje.

15 Šiomis aplinkybėmis *Hoge Raad der Nederlanden* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar nacionalinės institucijos ir teismai, remdamiesi Sąjungos teise, gali uždrausti taikyti atleidimą nuo mokesčių įsigijimui Bendrijos viduje, teisę į PVM atskaitą už prekių, kurios nupirktos siunčiamos į kitą valstybę narę, pirkimą arba PVM susigrąžinimą pagal Šeštosios direktyvos 28b straipsnio A dalies 2 punkto antrą pastraipą, kai remiantis objektyviomis aplinkybėmis konstatuojama, kad su šiomis prekėmis buvo sukčiaujama PVM srityje, apmokestinamasis asmuo žinojo arba turėjo žinoti, jog jis dalyvauja sukčiaujant, ir kai nacionalinėje teisėje nenumatyta draudimas atleisti nuo mokesčių, netaikyti teisės į atskaitą arba susigrąžinti mokestį šiomis aplinkybėmis?

2. Jeigu į pirmąjį klausimą bus atsakyta teigiamai: ar atleidimas nuo mokesčių, atskaita arba grąžinimas draudžiami ir tuomet, kai įvykdytas sukčiavimas PVM srityje kitoje valstybėje narėje (nei prekių išsiuntimo valstybėje narėje) ir apmokestinamasis asmuo žinojo arba turėjo žinoti apie šį sukčiavimą ir kai išsiuntimo valstybėje narėje įgyvendintos (visos) formalios nacionalinėje teisėje nustatytos atleidimo nuo mokesčių, atskaitos arba mokesčių susigrąžinimo sąlygos ir pateikti visi reikalingi duomenys apie prekes, siuntimą ir pirkėjus prekių priėmimo valstybėje narėje?

3. Jeigu į pirmąjį klausimą bus atsakyta neigiamai: kaip suprantama Šeštosios direktyvos 28b straipsnio A dalies 2 punkto pirmos pastraipos sąvoka „apmokestintos“: už įsigijimą Bendrijos viduje priimančioje valstybėje narėje mokėtino PVM nurodymas įstatyme nustatytoje PVM deklaracijoje arba – taip nenurodžius – ir tai, kad priimančiosios valstybės narės mokesčių institucijos priima priemones sureguliuoti situaciją, susiklosčiusią dėl šios deklaracijos nebuvimo? Ar atsakant į šį klausimą svarbu, ar atitinkamas sandoris yra sandorių grandinės, kuria siekiama sukčiauti mokesčių srityje priimančiojoje valstybėje, dalis ir ar apmokestinamasis asmuo tai žinojo ar turėjo žinoti?“

Byla C-163/13

16 Pagal Nyderlandų teisę steigta bendrovė *Turbu.com* užsiima kompiuterių įrangos, telekomunikacijų ir programinės įrangos didmenine prekyba.

17 Per laikotarpį nuo 2001 m. rugpjūtio iki gruodžio mėn. *Turbu.com* keletą kartų Bendrijos viduje tiekė mobiliojo ryšio telefonus ir taikė numatytą atleidimą nuo PVM bei šio pirkimo mokesčių atskaitą.

18 Mokesi? tyrimo tarnyboms atlikus tyrim?, Nyderland? mokesi? institucijos nusprend?, kad *Turbu.com* klaidingai man? galinti taikyti atleidim? nuo PVM, ir pateik? jai mokestin? pranešim?. Taip pat buvo prad?tas, be kita ko, *Turbu.com* direktoriaus baudžiamasis persekiojimas dėl suk?iavimo PVM srityje ir 2005 m. jis buvo nuteistas už dokument? klastojim? ir neišsamios bei netikslios mokesi? deklaracijos pateikim?.

19 Kalbant apie *Turbu.com* pateikt? mokestin? pranešim?, šiai bendrovei pareiškus ieškin?, pirmosios instancijos teismas *Rechtbank te Breda* (Bredos teismas), o v?liau – 2011 m. vasario 25 d. sprendimu apeliacinis teismas *Gerechtshof te 's?Hertogenbosch* (Š. Brabanto provincijos apeliacinis teismas) patvirtino š? pranešim?. Šiame sprendime pastarasis teismas man?, jog tik?tina, kad atitinkami tiekimai iš ties? nebuvo tiekimai Bendrijos viduje ir kad *Turbu.com* savo noru ir s?moningai dalyvavo suk?iaujant PVM srityje.

20 *Turbu.com* pateik? *Hoge Raad der Nederlanden* kasacin? skund? dėl min?to teismo sprendimo. Šis teismas, be kita ko, nurodo, kad jei byl? gr?žinus apeliaciniam teismui b?t? nustatyta, jog atitinkami tiekimai sudar? grandin? sandori?, kuriais siekiama apeiti PVM taisykles, ir kad *Turbu.com* tai žinojo arba tur?jo žinoti, kyla S?jungos teis?s aiškinimo klausim?. Šioje situacijoje jis ypa? nori išsiaiškinti, ar turi b?ti atsisakyta taikyti atleidim? nuo PVM suk?iavimo PVM srityje atveju, nors nacionalin?je teis?je tam nenumatytas teisinis pagrindas.

21 Šiomis aplinkyb?mis *Hoge Raad der Nederlanden* nusprend? sustabdyti bylos nagrin?jim? ir pateikti Teisingumo Teismui š? prejudicin? klausim?:

„Ar nacionalin?s institucijos ir teismai, remdamiesi Europos S?jungos teise, privalo neleisti pasinaudoti atleidimu nuo PVM tiekiant prekes Bendrijos viduje, kai objektyvios aplinkyb?s tam tikr? prek? tiekimo atveju leidžia konstatuoti suk?iavim? PVM srityje, o apmokestinamasis asmuo žinojo arba tur?jo žinoti, kad jis tokioje veikloje dalyvauja, jeigu nacionalin?je teis?je nenumatyta, kad esant tokioms aplinkyb?ms turi b?ti neleidžiama pasinaudoti atleidimu nuo mokesio?“

Byla C?164/13

22 Pagal Nyderland? teis? ?steigta bendrov? TMP užsiima mobiliojo ryšio telefon? prekyba.

23 2003 m. liepos mėn. ji Bendrijos viduje tiek? mobiliojo ryšio telefonus, taik? numatyt? atleidim? nuo PVM ir praš? gr?žinti už ši? telefon? ?sigijim? iš Nyderland? teritorijoje ?steigt? ?moni? sumok?t? pirkimo PVM.

24 Nyderland? mokesi? institucijos, nusta?iusios kelet? pažeidim? TMP pateiktose deklaracijose, taip pat dėl pirkimo sandori? ir min?to tiekimo Bendrijos viduje, atsisak? gr?žinti prašom? PVM. *Rechtbank te Breda* panaikino š? sprendim? gr?žinti PVM TMP, o 2011 m. vasario 25 d. sprendimu *Gerechtshof te 's?Hertogenbosch* savo ruožtu panaikino *Rechtbank te Breda* sprendim?. Šiame sprendime pastarasis teismas man?, kad TMP negal?jo atskaityti pirkimo PVM iš esm?s dėl to, jog ši bendrov? žinojo arba tur?jo žinoti dalyvaujanti suk?iaujant PVM srityje.

25 TMP *Hoge Raad der Nederlanden* pateik? kasacin? skund? dėl min?to sprendimo. Šis teismas, be kita ko, nurodo, kad jei byl? gr?žinus apeliaciniam teismui b?t? nustatyta, jog atitinkami tiekimai sudar? grandin? sandori?, kuriais siekiama apeiti PVM taisykles, ir kad TMP tai žinojo arba tur?jo žinoti, kyla S?jungos teis?s aiškinimo klausim?. Šiuo klausimu jis nurodo, kad, konkrečiai kalbant, per atitinkam? mokestin? laikotarp? Nyderland? teis?je teisei ? PVM atskait? taikyti nebuvo taikoma s?lyga, kad apmokestinamasis asmuo s?moningai nedalyvaut? vengiant PVM arba suk?iaujant PVM srityje.

26 Šiomis aplinkybomis *Hoge Raad der Nederlanden* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar nacionalinės institucijos ir teismai, remdamiesi Europos Sąjungos teise, privalo neleisti pasinaudoti teise ? pirkimo PVM atskaitai, kai objektyvios aplinkybės tam tikrą prekių tiekimo atvejų leidžia konstatuoti sukėlavimą PVM srityje, o apmokestinamasis asmuo žinojo arba turėjo žinoti, kad jis tokioje veikloje dalyvauja, jeigu nacionalinėje teisėje nenumatyta, kad esant tokioms aplinkybėms turi būti neleidžiama pasinaudoti teise ? pirkimo PVM atskaitai?“

Dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priimtinumą

Dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje C-131/13 priimtinumą

27 Pirmiausia *Italmoda* teigia, kad pirmasis prejudicinis klausimas byloje C-131/13 yra nepriimtinas, nes jis susijęs su nacionalinės teisės aiškinimu.

28 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad akivaizdu, jog minėtas klausimas susijęs ne su nacionalinės teisės aiškinimu, bet su Sąjungos teisės, konkrečiai kalbant, Šeštosios direktyvos nuostatų aiškinimu.

29 Todėl reikia atmesti *Italmoda* nepriimtinumą grindžiamą prieštaravimų tiek, kiek jis susijęs su minėtu prejudiciniu klausimu.

30 Antra, Komisija ginčija antrojo prejudicinio klausimo šioje byloje priimtinumą. Jame numatyta prielaida nėra ginčijama konkrečiu atveju, nes, kaip matyti iš sprendimo pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą, *Italmoda* teisingai neinformavo Nyderlandų mokesčių institucijų apie atitinkamus sandorius.

31 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusį teismo praktiką nacionalinio teismo pateiktiems klausimams dėl Sąjungos teisės aiškinimo, atsižvelgiant į jo paties nurodytas faktines aplinkybes ir teisinius pagrindus, kurių tikslumo Teisingumo Teismas neprivalo tikrinti, taikoma reikšmingumo prezumpcija. Teisingumo Teismas gali atsisakyti priimti sprendimą dėl nacionalinio teismo pateikto prejudicinio klausimo, tik jeigu akivaizdu, kad prašomas Sąjungos teisės išaiškinimas neturi jokio ryšio su pagrindinės bylos dalyku, jeigu problema hipotetinė arba jeigu Teisingumo Teismas neturi faktinės ir teisinės informacijos, būtinos naudingai atsakyti į jam pateiktus klausimus (žr., be kita ko, Sprendimo *Budějovický Budvar*, C-478/07, EU:C:2009:521, 63 punktą; Sprendimo *Zanotti*, C-56/09, EU:C:2010:288, 15 punktą ir Sprendimo *Melki ir Abdeli*, C-188/10 ir C-189/10, EU:C:2010:363, 27 punktą).

32 Taigi nagrinėjamu atveju, nors Komisija teigia, kad jokių būdu negalima remtis situacija, nurodyta šioje byloje pateiktame antrajame klausime, nes *Italmoda* būtų teislingai nevykdę visą su informacija susijusį pareigą, kurias turėjo vykdyti atitinkamą prekių išsiuntimo valstybės narės mokesčių institucijose, pažymėtina, jog, pirma, iš sprendimo pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą nematyti, kad šios pareigos informuoti mokesčių institucijas galiausiai nebuvo teislingai vykdytos. Veikiausiai prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas ketina pritarti pagrindui, kuriuo prieštaraujama apeliacinio teismo konstatavimui, kad mokesčių institucijų informacija teisinga, remiantis vien tuo, jog nėra motyvų šiuo klausimu, manydamas, kad taip konstatuota negalėjo būti vien vadovaujantis vieninteliu pagrindu, jog *Italmoda* deklaracijos šiomis aplinkybėmis nebuvo užginčytos.

33 Antra, šiomis aplinkybėmis pažymėtina, kad šiuo prejudiciniu klausimu, šalia kitų aspektų, siekiama išsiaiškinti klausimo, ar vykdytos pareigos informuoti norint vertinti teisės atskaitą,

teis?s ? atleidim? nuo mokes?io arba teis?s ? PVM gr?žinim?, svarbum?. Tod?l n?ra akivaizdu, kad šis klausimas yra hipotetinis arba n?ra susij?s su gin?o pagrindin?je byloje realumu arba dalyku.

34 Darytina išvada, kad antrasis klausimas byloje C?131/13 turi b?ti taip pat laikomas priimtinu.

D?l prašym? priimti prejudicin? sprendim? bylose C?163/13 ir C?164/13 priimtino

35 Komisija teigia, kad prašymai priimti prejudicin? sprendim? bylose C?163/13 ir C?164/13 nepriimtini, nes jie yra hipotetiniai. Iš ties? svarbiausios faktin?s ir teisin?s aplinkyb?s dar nebuvo nustatytos pagrindin?se bylose.

36 Taigi, kaip buvo priminta šio sprendimo 31 punkte, pagal nusistov?jusi? teismo praktik? Teisingumo Teismas iš esm?s privalo priimti sprendim? d?l prejudicini? klausim?, susijusi? su S?jungos teis?s aiškinimu, nebent akivaizdu, kad prašomas S?jungos teis?s išaiškinimas neturi jokio ryšio su pagrindin?s bylos realiomis faktin?mis aplinkyb?mis arba dalyku, jeigu problema hipotetin? arba jeigu Teisingumo Teismas neturi faktin?s ir teisin?s informacijos, b?tinai naudingai atsakyti ? jam pateiktus klausimus.

37 Pažym?tina, kad taip yra, kalbant apie prašymus priimti prejudicinius sprendimus bylose C?163/13 ir C?164/13.

38 Šiose bylose Teisingumo Teismas praš? patikslinti, ar ir prireikus kokiomis aplinkyb?mis nacionalin?s institucijos ir teismai gali atsisakyti suteikti teis? pasinaudoti teise ? atleidim? nuo mokes?io ir teise ? PVM atskait? suk?iavimo PVM srityje atveju.

39 Taigi iš sprendim? pateikti prašym? priimti prejudicin? sprendim? matyti, kad *Hoge Raad der Nederlanden* nenustat?, jog buvo suk?iauta PVM srityje pagrindin?se bylose nagrin?jamais sandoriais. Turint mintyje, kad pateiktais prejudiciniais klausimais daroma prielaida, jog b?tent buvo suk?iauta, jie turi b?ti laikomi hipotetiniais, kiek tai susij? su pagrindin?mis bylomis.

40 D?l ši? priežas?i? reikia pripažinti bylose C?163/13 ir C?164/13 pateiktus prejudicinius klausimus nepriimtinais.

D?l byloje C?131/13 pateikt? prejudicini? klausim?

D?l pirmojo klausimo

41 Pirmuoju klausimu prašym? priimti prejudicin? sprendim? pateik?s teismas iš esm?s nori sužinoti, ar nacionalin?s institucijos ir teismai gali atsisakyti suteikti teis? ? pirkimo PVM atskait? pagal Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 3 dal?, teis? ? atleidim? nuo mokes?io, numatyt? šios direktyvos 28c straipsnio A skirsnio a punkte, ir teis? ? PVM gr?žinim? pagal min?tos direktyvos 28b straipsnio A skirsnio 2 dal? apmokestinamajam asmeniui, kuris žinojo ar tur?jo žinoti, kad dalyvauja suk?iaujant PVM srityje tiekiant prekes Bendrijos viduje, jei nacionalin?je teis?je šiuo klausimu n?ra nuostat?, kuriose numatytas toks atsisakymas.

42 Siekiant atsakyti ? š? klausim?, pirmiausia reikia priminti, kad kova su suk?iavimu, mokes?i? vengimu ir piktnaudžiavimu yra Šeštosios direktyvos pripažintas ir palaikomas tikslas (žr., be kita ko, Sprendimo *Halifax ir kt.*, C?255/02, EU:C:2006:121, 71 punkt?; Sprendimo *Kittel ir Recolta Recycling*, C?439/04 ir C?440/04, EU:C:2006:446, 54 punkt? ir Sprendimo *Mahagében ir Dávid*, C?80/11 ir C?142/11, EU:C:2012:373, 41 punkt?).

43 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas daug kart? pažym?jo, kad asmenys suk?iaudami arba piktnaudžiaudami negali remtis S?jungos teis?s normomis (žr., be kita ko, Sprendimo *Kittel ir Recolta Recycling*

, EU:C:2006:446, 54 punkt?; Sprendimo *Fini H*, C?32/03, EU:C:2005:128, 32 punkt? ir Sprendimo *Maks Pen*, C?18/13, EU:C:2014:69, 26 punkt?).

44 Pirma, nusistov?jusioje teismo praktikoje, susijusioje su Šeštojoje direktyvoje numatyta teise ? PVM atskait?, Teisingumo Teismas nurod?, kad nacionalin?s institucijos ir teismai turi atsisakyti suteikti ši? teis?, jei atsižvelgiant ? objektyvius ?rodymus nustatyta, kad šia teise remiamasi suk?iaujant ar piktnaudžiaujant (žr., be kita ko, Sprendimo *Kittel ir Recolta Recycling*, EU:C:2006:446, 55 punkt?; Sprendimo *Bonik*, C?285/11, EU:C:2012:774, 37 punkt? ir Sprendimo *Maks Pen*, EU:C:2014:69, 26 punkt?).

45 Antra, iš nusistov?jusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad ši piktnaudžiavimo ar suk?iavimo pasekm? iš esm?s taikoma ir teisei ? atleidim? nuo mokes?io tiekiant prekes Bendrijos viduje (šiuo klausimu žr. Sprendimo *R.*, C?285/09, EU:C:2010:742, 55 punkt? ir Sprendimo *Mecsek-Gabona*, C?273/11, EU:C:2012:547, 54 punkt?).

46 Tre?ia, kaip pabr?ž? generalinis advokatas išvados 50–52 punktuose, tiek, kiek galimas atsisakymas suteikti teis?, pagr?st? Šešt?ja direktyva, atspindi bendr?j? princip?, min?t? šio sprendimo 43 punkte, pagal kur? niekas negali piktnaudžiaudamas ar suk?iaudamas ?gyti iš S?jungos teisin?s sistemos kylan?i? teisi?, toks atsisakymas patenka ? nacionalini? institucij? ir teism? kompetencij?, neatsižvelgiant ? tai, kokia teis? PVM srityje yra paveikta suk?iaujant, tod?l tai taikoma ir teisei ? PVM gr?žinim?.

47 Priešingai nei teigia Komisija, šia išvada negalima abejoti remiantis tuo, kad pastaroji teis? yra speciali tiek, kiek sudaro tikslinimo mechanizm?, kuriuo galima užtikrinti PVM neutralum? tam tikrais tiekimo Bendrijos viduje atvejais.

48 Šiuo klausimu reikia pažym?ti, kad iš šio sprendimo 44 punkte min?tos teismo praktikos matyti, jog Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 3 dalyje numatytos teis?s ? atskait? pagrindin? funkcija užtikrinti visišk? mokes?io neutralum? neprieštarauja tam, kad b?t? atsisakyta suteikti ši? teis? apmokestinamajam asmeniui, dalyvavusiam suk?iaujant (šiuo klausimu be kita ko žr. Sprendimo *Bonik*, EU:C:2012:774, 25–27 ir 37 punktus ir Sprendimo *Maks Pen*, EU:C:2014:69, 24–26 punktus). Be to, negalima remtis teis?s ? PVM gr?žinim? specialia funkcija, kuria siekiama užtikrinti PVM neutralum?, atsisakant suteikti ši? teis? apmokestinamajam asmeniui tokiu atveju.

49 Atsižvelgiant ? pirmiau išd?stytus svarstymus, nacionalin?s institucijos ir teismai iš esm?s gali atsisakyti suteikti Šeštojoje direktyvoje numatytas teises, kuriomis remiamasi suk?iaujant arba piktnaudžiaujant, neatsižvelgiant ? tai, ar tai teis? ? atskait?, teis? ? atleidim? nuo mokes?io ar teis? ? PVM, susijusio su tiekimu Bendrijos viduje, gr?žinim?, kaip antai nagrin?jamos pagrindin?je byloje.

50 Be to, reikia konstatuoti, kad pagal nusistov?jusi? teismo praktik? tai taikytina ne tik tais atvejais, kai pats apmokestinamasis asmuo suk?iavo mokes?i? srityje, bet ir kai jis žinojo ar tur?jo žinoti, kad dalyvauja sandoryje, susijusiame su tiek?jo ar kito ?kio subjekto, dalyvaujan?io ši? tiekim? grandin?s pirkimo ar pardavimo sandoryje, atliktu suk?iavimu PVM srityje (šiuo klausimu, be kita ko, žr. Sprendimo *Kittel ir Recolta Recycling*, EU:C:2006:446, 45, 46, 56 ir 60 punktus ir Sprendimo *Bonik*, EU:C:2012:774, 38–40 punktus).

51 Kalbant apie klausimą, ar toks atsisakymas priklauso nacionalinei institucijai ir teismų kompetencijai nesant konkrečių nuostatų šiuo klausimu nacionalinės teisės sistemoje, pirmiausia reikia pažymėti, kad per posėdį Nyderlandų vyriausybė atkakliai tvirtino, jog Nyderlandų teisėje, kiek tai susiję su Šeštosios direktyvos perkėlimu į nacionalinę teisę, nėra spragų, ir kad sukėlimo prevencija buvo taikoma kaip bendrasis teisės principas taikant šią direktyvą perkelti nacionalines nuostatas.

52 Šiuo klausimu reikia priminti, kad nacionalinis teismas turi aiškinti nacionalinę teisę kuo labiau atsižvelgdamas į atitinkamos direktyvos tekstą ir tikslą, kad būtų pasiektas joje numatytas rezultatas; dėl to iš jo reikalaujama imtis visų jo kompetencijai priskiriamų veiksmų atsižvelgiant į visų vidaus teisę ir taikyti joje pripažintus aiškinimo metodus (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Adeneler ir kt.*, C-212/04, EU:C:2006:443, 111 punktą; Sprendimo *Kofoed*, C-321/05, EU:C:2007:408, 45 punktą ir Sprendimo *Maks Pen*, EU:C:2014:69, 36 punktą).

53 Todėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi nustatyti, ar, kaip teigia Nyderlandų vyriausybė, Nyderlandų teisėje yra teisės norma, ar tai būtų nuostata, ar bendrasis principas, pagal kurias piktnaudžiavimas teise yra uždraustas, arba kitas nuostatas dėl sukėlimo mokesčių srityje ar mokesčių vengimo, kurios galėtų būti aiškinamos pagal Sąjungos teisės reikalavimus dėl kovos su sukėlimu mokesčių srityje, kaip antai minėtus šio sprendimo 49 ir 50 punktuose (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Kofoed*, EU:C:2007:408, 46 punktą ir Sprendimo *Maks Pen*, EU:C:2014:69, 36 punktą).

54 Antra, jei paaiškėtų, kad nacionalinėje teisėje nėra tokios teisės normos, kurios galėtų būti aiškinamos pagal minėtus reikalavimus, tai nereiškia, jog tokiais aplinkybėmis, kaip susiklosčiusios pagrindinėje byloje, nacionalinėms institucijoms ir teismams būtų kliudoma laikytis minėtų reikalavimų ir taip sukėlimo atveju atsisakyti suteikti lengvatą, pagręsta Šeštojoje direktyvoje numatyta teise.

55 Pirmiausia, nors, kaip tai tvirtino *Italmoda*, pagal nusistovėjusį teismo praktiką pačia direktyva negalima pareigoti asmens ir dėl to ją valstybė narė iš esmės negali remtis prieš asmenį (žr., be kita ko, Sprendimo *Pfeiffer ir kt.*, C-397/01–C-403/01, EU:C:2004:584, 108 punktą ir Sprendimo *Kücükdeveci*, C-555/07, EU:C:2010:21, 46 punktą), atsisakymo suteikti teisę, kaip nagrinėjamu atveju, dėl sukėlimo neapima šioje teismo praktikoje minėti atvejai.

56 Atvirkščiai, kaip pažymėta šio sprendimo 43 ir 46 punktuose, šis atsisakymas atitinka principą, pagal kurį niekas sukėiaudamas arba piktnaudžiaudamas negali remtis Sąjungos teisės normomis, nes jį taikymas negali būti išplėstas tiek, kad apimtų veiklą, kuria piktnaudžiaujama ir sukėiaujama (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Halifax ir kt.*, EU:C:2006:121, 68 ir 69 punktus ir Sprendimo *Collée*, C-146/05, EU:C:2007:549, 38 punktą).

57 Taigi tiek, kiek faktinėmis aplinkybėmis, susijusiomis su piktnaudžiavimu arba sukėlimu, negalima pagręsti Sąjungos teisinėje sistemoje numatytos teisės, atsisakymas suteikti lengvatą pagal nagrinėjamu atveju Šeštąją direktyvą nereiškia, kad atitinkamam asmeniui nustatoma pareiga pagal šią direktyvą, nes tai yra tik paprasta pasekmė to, jog nustatyta, kad minėtoje direktyvoje, kiek tai susiję su šia teise, numatytos objektyvios sąlygos, kurios būtinos, kad būtų suteikta siekiama lengvata, faktiškai nėra vykdytos (šiuo klausimu, be kita ko, žr. Sprendimo *Kittel ir Recolta Recycling*, EU:C:2006:446, 53 punktą ir Sprendimo *FIRIN*, C-107/13, EU:C:2014:151, 41 punktą).

58 Todėl šiuo atveju veikia kalbama apie apmokestinamojo asmens negalėjimą remtis Šeštojoje direktyvoje numatyta teise, kurios objektyvūs kriterijai, kuriais ji yra pagręsta, nėra vykdyti arba dėl sukėlimo, kuris daro įtaką paties apmokestinamojo asmens vykdomam

sandoriui, arba dėl visos sandorį grandinės, kurioje jis dalyvauja, sukėlimo pobūdžio, kaip tai buvo nurodyta šio sprendimo 50 punkte.

59 Taigi tokiu atveju aiškus leidimas nereikalingas tam, kad nacionalinės institucijos ir teismai galėtų atsisakyti suteikti lengvatę pagal bendrą PVM sistemą, nes ši pasekmė turi būti laikoma būdinga minėtai sistemai.

60 Be to, atvirkščiai, nei teigė *Italmoda*, apmokestinamasis asmuo, kuris susikūrė sulygias teisei gyti dalyvaudamas tik sandoriuose, kuriais sukausta, akivaizdžiai pagrįstai negali remtis teisei įkesi arba teisinio saugumo principais tam, kad ginėtų atsisakymą suteikti atitinkamą teisę (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Breitsohl*, C-400/98, EU:C:2000:304, 38 punktą ir Sprendimo *Halifax ir kt.*, EU:C:2006:121, 84 punktą).

61 Galiausiai, kadangi atsisakymas suteikti teisę, išplaukiančią iš bendros PVM sistemos, dėl apmokestinamojo asmens dalyvavimo sukaustant yra paprasčiausia pasekmė to, kad nevykdytos tam Šeštosios direktyvos taikytinose nuostatose reikalaujamos sulygos, kaip tai nurodė generalinis advokatas išvados 60 punkte, šis atsisakymas nėra bauda arba sankcija, kaip tai suprantama pagal 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 7 straipsnį arba Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 49 straipsnį (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Emsland-Stärke*, C-110/99, EU:C:2000:695, 56 punktą; Sprendimo *Halifax ir kt.*, EU:C:2006:121, 93 punktą ir Sprendimo *Döhler Neuenkirchen*, C-262/10, EU:C:2012:559, 43 punktą).

62 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, pirmąjį klausimą reikia atsakyti taip: Šeštoji direktyva turi būti aiškinama taip, kad nacionalinės institucijos ir teismai gali tiekimo Bendrijos viduje atveju atsisakyti suteikti teisę atskaitai, teisę atleidimui nuo mokesčio ir teisę PVM grąžinimui apmokestinamajam asmeniui, kuris žinojo ar turėjo žinoti, kad sandoriu, kuriuo grindžiama atitinkama teisė, jis dalyvavo sukaustant PVM srityje naudojant tiekimo grandinę, net jei nacionalinėje teisėje šiuo klausimu nėra nuostatų, kuriose numatytas toks atsisakymas.

Dėl antrojo klausimo

63 Pateikdamas antrąjį klausimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateiktas teismas klausia Teisingumo Teismo apie aplinkybę, pagal kurias, pirma, sukausta PVM srityje kitoje valstybėje narėje, nei prašoma suteikti šias įvairias teises, ir, antra, pastarojoje valstybėje narėje atitinkamas apmokestinamasis asmuo laikosi nacionalinės teisės aktuose numatytą formalų reikalavimą minėtoms teisėms gauti, svarbų tiek, kiek jos susijusios su galima pareiga atsisakyti suteikti teisę atskaitai, teisę atleidimui nuo mokesčio arba teisę PVM grąžinimui, kaip minėta pirmajame prejudiciniame klausime.

64 Šiuo klausimu, kaip jau buvo pažymėta šio sprendimo 50 punkte, pagal nusistovėjusį teismo praktiką apmokestinamojo asmens elgesys sukaustant, dėl kurio jam gali būti atsisakyta suteikti teisę, numatytą Šeštojoje direktyvoje, yra situacija, kai ne tik pats vienas apmokestinamasis asmuo mokesčių srityje iš karto sukausta, bet ir kai apmokestinamasis asmuo žinojo ar turėjo žinoti, kad įsigydamas arba tiekdamas prekes jis dalyvauja sandoryje, susijusiame su tiekimo ar kito kio subjekto, dalyvaujančio šio tiekimo grandinės pirkimo ar pardavimo sandoryje, atliktu sukaustimu PVM srityje (žr., be kita ko, Sprendimo *Kittel ir Recolta Recycling*, EU:C:2006:446, 45, 46 ir 56 punktus; Sprendimo *Mahagében ir Dávid*, EU:C:2012:373, 46 punktą ir Sprendimo *Bonik*, EU:C:2012:774, 40 punktą).

65 Tačiau nėra jokios objektyvios priežasties prieiti prie išvados, kad būtų kitaip vien dėl to, kad tiekimo grandinė, paveikta sukaustimo, tįsiasi dviejose arba daugiau valstybių narių arba kad sandoris, kuriuo sukausta PVM srityje, buvo vykdytas kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje

apmokestinamasis asmuo, dalyvavęs vykdančiais atitinkamus sandorius sukūliaujant, neteisėtai siekia pasinaudoti teise, pagrįsta Šeštojo direktyva.

66 Be to, tiek, kiek tai susiję su atsisakymu suteikti teisę, numatytą Šeštojoje direktyvoje, visai nesvarbus konstatavimas, pagal kurį, remiantis vien valstybės narės, kuri turi nuspręsti dėl šios teisės suteikimo, teisine tvarka, šiuo klausimu numatytos sąlygos, atrodo, yra vykdytos, nes, kaip jau buvo pažymėta, dalyvavimas sukūliaujant PVM srityje gali būti sūmoningas arba tai turėjo būti sūmoningas dalyvavimas sandorių grandinėje, iš kurios kitas ūkio subjektas vėlesniu sandoriu kitoje valstybėje narėje gauna naudos dėl šio sukūavimo.

67 Be to, kaip teisingai nurodė Nyderlandų vyriausybė, pagrindinėje byloje nagrinėjamas „karuselės“ tipo sukūavimas PVM srityje, kuris atliekamas tiekiant prekes Bendrijos viduje, dažnai išsiskiria tuo, kad atskiros valstybės narės požiūriu sąlygos remtis teise PVM srityje, atrodo, vykdytos, nes būtų dėl specialios sandorių, vykdytų keliose valstybėse narėse, kombinacijos atsiranda sukūavimas šiais sandoriais, vertinant juos kartu.

68 Be to, bet koks kitoks aiškinimas, nei nurodytas pirmiau, būtų nesuderinamas su kovos prieš sukūavimą mokesčių srityje tikslu, kaip antai pripažintu Šeštojoje direktyvoje ir ja siekiamu (žr., be kita ko, Sprendimo *Tanoarch*, C-504/10, EU:C:2011:707, 50 punktą).

69 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį klausimą reikia atsakyti taip: Šeštoji direktyva turi būti aiškinama taip, kad apmokestinamajam asmeniui, kuris žinojo arba turėjo žinoti, jog sandoriu, kuriuo grindžiama teisė į atskaitą, teisė į atleidimą nuo mokesčių arba teisė į PVM grąžinimą, jis dalyvavo sukūliaujant PVM srityje naudojant tiekimą grandinę, gali būti atsisakyta leisti pasinaudoti šiomis teisėmis, neatsižvelgiant į tai, kad sukūauta kitoje valstybėje narėje, nei prašoma suteikti šias teises, ir kad pastarojoje valstybėje narėje šis apmokestinamasis asmuo laikosi nacionalinės teisės aktuose numatytą formalų reikalavimą minėtoms teisėms gauti.

Dėl trečiojo klausimo

70 Atsižvelgiant į atsakymą į pirmąjį klausimą nereikia atsakyti į trečiąjį klausimą, kuris pateiktas vien tuo atveju, jei į šį pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

71 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. ***Hoge Raad der Nederlanden* byloje C-163/13 ir C-164/13 pateikti prejudiciniai klausimai yra nepriimtini.**

2. 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas, iš dalies pakeistos 1995 m. balandžio 10 d. Tarybos direktyva 95/7/EB, turi būti aiškinama taip, kad nacionalinės institucijos ir teismai gali tiekimo Bendrijos viduje atveju atsisakyti suteikti teisę į atskaitę, teisę į atleidimą nuo mokesčio ir teisę į pridėtinės vertės mokesčio grąžinimą apmokestinamajam asmeniui, kuris žinojo ar turėjo žinoti, kad sandoriu, kuriuo grindžiama atitinkama teisė, jis dalyvavo sukaujant pridėtinės vertės mokesčio srityje naudojant tiekimo grandinę, net jei nacionalinėje teisėje šiuo klausimu nėra nuostatų, kuriose numatytas toks atsisakymas.

3. Šeštoji direktyva 77/388, iš dalies pakeista Direktyva 95/7, turi būti aiškinama taip, kad apmokestinamajam asmeniui, kuris žinojo arba turėjo žinoti, jog sandoriu, kuriuo grindžiama teisė į atskaitę, teisę į atleidimą nuo mokesčio arba teisę į pridėtinės vertės mokesčio grąžinimą, jis dalyvavo sukaujant pridėtinės vertės mokesčio srityje naudojant tiekimo grandinę, gali būti atsisakyta leisti pasinaudoti šiomis teisėmis, neatsižvelgiant į tai, kad sukauta kitoje valstybėje narėje, nei prašoma suteikti šias teises, ir kad pastarojoje valstybėje narėje šis apmokestinamasis asmuo laikosi nacionalinės teisės aktuose numatytą formalią reikalavimą minimoms teisėms gauti.

Parašai.

* Proceso kalba: olandų.